

Editorial

Family Physician: The Great Test of Health Governance in Iran

Masoud Behzadifar¹

1. Social Determinants of Health Research Center, Lorestan University of Medical Sciences, Khorramabad, Iran

***Corresponding author:** Masoud Behzadifar, Social Determinants of Health Research Center, Lorestan University of Medical Sciences, Khorramabad, Iran. E-mail: masoudbehzadifar@gmail.com**How to Cite this Article:**

Behzadifar M. Family Physician: The Great Test of Health Governance in Iran. Yafteh. 2026;28(2):88-92.

Keywords:Family physician
Governance
Health policy**Abstract**

For nearly two decades, the family physician program has been proposed as one of the most transformative initiatives for Iran's health system. Conceived as the cornerstone of an efficient, equitable, and preventive healthcare model, this program promises to replace fragmented, reactive care with a continuous, coordinated, and patient-centered approach. It aims to strengthen primary healthcare, streamline the referral system, reduce unnecessary costs, and ultimately restore dignity and clarity to patients navigating a complex medical landscape. Despite its undeniable advantages and repeated emphasis in national development plans, the program remains largely unimplemented. This persistent delay reflects deeper governance challenges rather than technical or financial barriers alone. The absence of a unified, cross-sectoral commitment has fragmented responsibilities among various institutions, while policy incoherence and short-term decision-making have undermined long-term planning. Furthermore, inadequate investment in infrastructure development, particularly the establishment of an integrated electronic health record system, has hindered the seamless coordination required for effective implementation of this program. The success of the family physician program hinges on a fundamental shift in health governance. This requires a clear strategic vision, sustainable resource allocation, transparent accountability mechanisms, and active engagement of all stakeholders, including healthcare providers, insurers, and the public. Equally important is investment in human capital, empowering general practitioners through targeted training and creating meaningful career pathways that enhance their motivation and professional standing. Public awareness and cultural acceptance are also essential to transform the community's understanding of health from a curative to a preventive paradigm. The family physician program is not merely a policy option; it is a critical test of Iran's capacity for strategic governance in health. The window of opportunity remains open, but decisive action cannot be postponed any longer.

پزشک خانواده؛ آزمون بزرگ حکمرانی سلامت در ایران

مسعود بهزادی فر^۱

۱. مرکز تحقیقات عوامل اجتماعی موثر بر سلامت، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران

***نویسنده مسئول:** مسعود بهزادی فر، مرکز تحقیقات عوامل اجتماعی موثر بر سلامت، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران. ایمیل: masoudbehzadifar@gmail.com

استناد: بهزادی فر، مسعود. پزشک خانواده؛ آزمون بزرگ حکمرانی سلامت در ایران. یافته. دوره ۲۸، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۵.

چکیده

برنامه پزشک خانواده، نزدیک به دو دهه است که به عنوان راهبردی کلیدی برای ساماندهی نظام سلامت ایران مطرح شده، اما همچنان در مرحله وعده باقی مانده است. اجرای این برنامه می تواند نظام سلامت را از رویکرد واکنشی و درمان محور به سمت مراقبت پیوسته و پیشگیرانه سوق دهد، هزینه ها را کاهش دهد و عدالت را در دسترسی به خدمات ارتقا بخشد. تأخیر طولانی مدت در اجرا، بیش از آنکه ناشی از کمبود منابع باشد، ریشه در چالشهای حکمرانی، نبود هماهنگی بین بخشی، ضعف زیرساختها و فقدان عزم راهبردی دارد. تحقق این برنامه، نیازمند سیاستگذاری یکپارچه، تأمین منابع پایدار، سرمایه گذاری در نیروی انسانی و فرهنگسازی عمومی است و آزمون جدی برای کارآمدی نظام مدیریت سلامت کشور محسوب میشود.

واژگان کلیدی:

سیاست گذاری سلامت

حکمرانی

پزشک خانواده

سرمقاله

نزدیک به دو دهه از طرح ایده پزشک خانواده در نظام سلامت ایران می‌گذرد. ایده‌ای که از همان ابتدا به عنوان یکی از هوشمندانه‌ترین راهکارها برای ساماندهی نظام سلامت معرفی شد؛ راهبردی که وعده می‌داد با ایجاد یک نقطه اتکای واحد برای هر شهروند، پراکندگی خدمات درمانی را سامان دهد، هزینه‌های سربار را کاهش دهد و از همه مهمتر، سلامت را از یک واکنش درمانی صرف به یک فرآیند مستمر و پیشگیرانه تبدیل کند. با این همه، این وعده همچنان در هاله‌ای از ابهام باقی مانده و این پرسش اساسی مطرح است که چرا طرحی با این همه مزیت، همچنان بر زمین مانده است و چه باید کرد تا از این بن بست طولانی عبور کنیم [۱].

پزشک خانواده در اصل، قلب تپنده یک نظام سلامت کارآمد است. این برنامه، بیمار را از سرگردانی میان مطب‌های متعدد و درمانگاه‌های شلوغ نجات می‌دهد و با ایجاد یک رابطه مستمر و مبتنی بر اعتماد میان پزشک و بیمار، امکان تشخیص به موقع، درمان منطقی و پیگیری مداوم را فراهم می‌آورد. از سوی دیگر، نظام ارجاع که به عنوان مکمل ضروری این طرح شناخته می‌شود، دسترسی به خدمات تخصصی را هدفمند کرده و از اتلاف منابع هنگفت جلوگیری می‌نماید. در عصری که هزینه‌های سلامت روزبه‌روز گران‌تر می‌شود و جمعیت کشور به سمت سالمندی پیش می‌رود، اجرای این برنامه نه یک انتخاب، بلکه یک الزام استراتژیک برای بقای نظام سلامت تلقی می‌شود [۲].

اما چرا با وجود این مزایای آشکار، هنوز شاهد اجرای کامل این طرح در سراسر کشور نیستیم؟ شاید مهمترین مانع را بتوان در نبود عزمی فرابخشی و یکپارچه جستجو کرد. اجرای پزشک خانواده صرفاً یک پروژه وزارت بهداشت نیست؛ این برنامه نیازمند هماهنگی میان نهادهای بیمه‌ای، سازمان برنامه و بودجه، نظام پزشکی و حتی نهادهای آموزشی کشور است. هر کدام از این بازیگران سهمی در موفقیت طرح دارند و ناهماهنگی میان آنها، طرح را از مسیر اصلی خود منحرف کرده است [۳].

عامل دیگر، به چالش‌های ساختاری و مدیریتی بازمی‌گردد. نظام سلامت ایران سالهاست که با رویکردی بیمارستان‌محور و واکنشی اداره می‌شود و تغییر به سمت یک نظام پیشگیرانه و مبتنی بر مراقبت اولیه، نیازمند تحولی عمیق در نگرش مدیران و سیاستگذاران است. این تحول، نیازمند طراحی دقیق ساختارهای جدید، تعیین نقش‌ها و مسئولیت‌ها به صورت شفاف و ایجاد انگیزه‌های مناسب برای تمامی ذینفعان است. پزشکان، پرستاران، بیمه‌ها، بیماران و حتی مدیران بیمارستانها همگی باید نقش جدید خود را در این نظام بازتعریف کنند و این بازتعریف، به سیاستگذاری هوشمندانه و مشارکت جویی نیاز

دارد که متأسفانه در سالهای گذشته کمتر به آن توجه شده است [۴].

نکته حائز اهمیت دیگر، ضرورت ایجاد زیرساختهای فنی و اطلاعاتی است. استقرار نظام ارجاع الکترونیک و پرونده الکترونیک سلامت، یکی از پیش شرط‌های اجتناب ناپذیر برای اجرای موفق پزشک خانواده محسوب می‌شود. بدون چنین زیرساختی، امکان پیگیری مستمر بیمار و تبادل اطلاعات میان سطوح مختلف ارائه خدمت میسر نخواهد بود و عملاً یکی از مهمترین کارکردهای این طرح، یعنی یکپارچگی اطلاعات سلامت، از بین خواهد رفت. سرمایه‌گذاری در این حوزه، هرچند زمان‌بر و هزینه‌بر است، اما زیربنای هرگونه تحول پایدار در نظام سلامت خواهد بود [۵].

از سوی دیگر، موضوع منابع مالی را نمی‌توان نادیده گرفت. اجرای این برنامه، مستلزم تأمین منابع پایدار و قابل اتکاست که هم هزینه‌های جاری طرح را پوشش دهد و هم بتواند انگیزه کافی برای مشارکت فعال جامعه پزشکی و کادر سلامت فراهم آورد. تجربه سالهای گذشته نشان داده که تخصیص اعتبارات مقطعی و غیرمستمر، نه تنها کمکی به اجرای طرح نمیکند، بلکه اعتماد تمامی بازیگران را نسبت به جدیت و پایداری این برنامه مخدوش می‌سازد. الگوی تأمین مالی باید به گونه‌ای طراحی شود که منابع آن، پیش‌بینی پذیر و پایدار باشد و در طول زمان، دچار نوسانهای شدید نشود [۶].

نکته ظریف‌تر، به موضوع فرهنگسازی و پذیرش اجتماعی باز می‌گردد. مردم ایران سالهاست که به دریافت خدمات درمانی مستقیم و بدون واسطه عادت کرده‌اند و نظام ارجاع برای بسیاری از آنها، مفهومی ناآشنا یا حتی مزاحم تلقی می‌شود. این نگاه، نیازمند اصلاح از طریق اطلاع‌رسانی شفاف و مستمر و نیز ارائه تجربیات موفق و ملموس برای عموم مردم است. بدون همراهی و مشارکت فعال مردم، هر طرحی، هرچند از نظر علمی بی‌نقص باشد، با مانع بزرگ عدم پذیرش اجتماعی مواجه خواهد شد [۷].

و اما نیروی انسانی؛ این برنامه نیازمند پزشکان عمومی توانمند و آموزش دیده‌ای است که نقش محوری در نظام ارجاع ایفا کنند. تقویت آموزش‌های عمومی پزشکی، ایجاد دوره‌های بازآموزی مستمر و فراهم سازی مسیرهای پیشرفت شغلی، از جمله اقداماتی است که می‌تواند انگیزه پزشکان عمومی را برای پذیرش نقش کلیدی خود در این نظام افزایش دهد [۸]. در نهایت، تحقق کامل پزشک خانواده، مستلزم طراحی یک نقشه راه جامع و گام به گام است که در آن اولویتها مشخص باشد و به جای شتابزدگی یا توقف، برنامه‌های واقع‌بینانه برای استقرار تدریجی

تعارض منافع

نویسنده اعلام می‌دارد هیچگونه تعارض منافی در نگارش این پژوهش ندارد.

حمایت مالی

نویسنده برای انجام این پژوهش از هیچ حمایت مالی استفاده نکرده است.

ملاحظات اخلاقی

با توجه به اینکه این مقاله از نوع سخن‌سرپذیر است، ملاحظات اخلاقی موضوعیت ندارد.

این نظام در سراسر کشور تدوین گردد. این نقشه راه باید متناسب با شرایط بومی استانهای مختلف طراحی شود و امکان بازخورد و اصلاح مستمر را در خود داشته باشد [۹].

پزشک خانواده، وعده دیروز و ضرورت امروز نظام سلامت ایران است. گذر از این برزخ طولانی، نیازمند اراده‌ای جمعی و فراتر از رویه‌های گذشته است. سیاستگذاران، مدیران، جامعه پزشکی و مردم، همگی باید در این مسیر گام بردارند؛ آنگاه می‌توان امیدوار بود که این طرح کهنسال، سرانجام از خواب طولانی بیدار شود و نظام سلامت کشور را به افق‌های نوینی از کارآمدی و عدالت برساند.

References

1. Mohammadibakhsh R, Sohrabi R, Aghighi N, Alihosseini S, Behzadifar M, Martini M, et al. Barriers and challenges of establishing family physician policy for urban population: evidence from a qualitative study in Iran. *J Prev Med Hyg.* 2024;65(3):E434-E441. DOI: [10.15167/2421-4248/jpmh2024.65.3.3346](https://doi.org/10.15167/2421-4248/jpmh2024.65.3.3346)
2. Behzadifar M, Behzadifar M, Heidarvand S, Gorji HA, Aryankhesal A, Taheri Moghadam S, et al. The challenges of the family physician policy in Iran: a systematic review and meta-synthesis of qualitative researches. *Fam Pract.* 2018;35(6):652-660. DOI: [10.1093/fampra/cmy035](https://doi.org/10.1093/fampra/cmy035)
3. Shams L, Mobinizadeh M, Nasiri T, Mohammadi F. Prioritizing implementation solutions for the urban family physician policy in Iran: a multi-criteria decision-making study. *BMC Health Serv Res.* 2025;25(1):143. DOI: [10.1186/s12913-025-12291-x](https://doi.org/10.1186/s12913-025-12291-x)
4. Moghri J, Arabloo J, Rahatlou MB, Saadati M, Yousefzadeh N. Current knowledge of physicians' dual practice in Iran: a scoping review and defining the research agenda for achieving universal health coverage. *PLoS One.* 2022;17(11):e0277896. DOI: [10.1371/journal.pone.0277896](https://doi.org/10.1371/journal.pone.0277896)
5. Lankarani KB, Honarvar B, Shahabi S, Zarei F, Behzadifar M, Hedayati M, et al. The challenges of urban family physician program over the past decade in Iran: a scoping review and qualitative study with policy-makers. *J Prev Med Hyg.* 2023;64(2):E232-E264. DOI: [10.15167/2421-4248/jpmh2023.64.2.3029](https://doi.org/10.15167/2421-4248/jpmh2023.64.2.3029)
6. Mehroolhassani MH, Jahromi VK, Dehnavieh R, Iranmanesh M. Underlying factors and challenges of implementing the urban family physician program in Iran. *BMC Health Serv Res.* 2021;21(1):1336. DOI: [10.1186/s12913-021-07367-3](https://doi.org/10.1186/s12913-021-07367-3)
7. Safarpour Z, Lotfi F, Bayati M, Moordzade H, Goudarzi Z, Keshavarz K. The effect of family physician program and health transformation plan on utilization and cost of health services. *Cost Eff Resour Alloc.* 2025;23(1):30. DOI: [10.1186/s12962-025-00637-5](https://doi.org/10.1186/s12962-025-00637-5)
8. Heidarzadeh A, Hedayati B, Huntington MK, Madani ZH, Farrokhi B, Mohseni F, et al. Near two decades of the family physician program in Iran and the structural challenges: a systematic review. *Int J Prev Med.* 2023;14:44. DOI: [10.4103/ijpvm.ijpvm_234_22](https://doi.org/10.4103/ijpvm.ijpvm_234_22)
9. Kakemam E, Hajizadeh A, Doshmangir L. Insufficient evidence on the effectiveness of family physician program in Iran: a systematic review of existing literature. *BMC Public Health.* 2026;26(1):951. DOI: [10.1186/s12889-026-26636-6](https://doi.org/10.1186/s12889-026-26636-6)